

A photograph of a blue wooden door set in a dark wooden frame. A brown wreath with colorful lights is hanging on the door. The scene is decorated with snow and string lights, creating a winter holiday atmosphere.

SARAH
MORGANOVÁ

Zasnežené
Vianoce

Zasnežené
Vianoce

Zasnežené Vianoce

SARAH MORGANOVÁ

Original title: Sarah Morgan: SNOWED IN FOR CHRISTMAS

Copyright © 2022 by Sarah Morgan

All rights reserved.

This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

Cover Art © 2022 by Harlequin Enterprises ULC

Translation © Barbora Al Zafari, 2023

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2023

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami či udalosťami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0419-7

*Venujem mojej rodine z vdaky
za všetky krásne Vianoce.*

1

Lucy

Lucy Clarková sa prešmykla cez otáčavé sklenené dvere a rozbehla sa k recepcii, pričom si v behu vyzliekala kabát a skladala šál. Meškala na najdôležitejšie stretnutie svojho života.

„Tu si! Už som ti volala. Daj, vezmem to...“ Recepčná Rhea vyskočila zo stoličky a zobrala jej kabát. „Fíha! Si jediná osoba, čo poznám, ktorá dokáže vyzerat' dobre vo vianočnom svetri. Kde si ho zobrala?“

„Plietla ho moja stará mama. Hovorila, že práca s trblietavou priadzou je nočná mora. Cítim sa trochu čudne, že ho mám na sebe práve dnes, ale Arnie trval na tom, aby sme vyzerali slávnostne vianočne, tak som si ho obliekla. Už začali?“ Dúfala, že to stihne, ale všetky pracovné stoly už boli prázdne.

„Áno, utekaj dnu.“

Lucy sa prezula z bežeckých topánok do semišových čižiem, poskakujúc najprv na jednej a potom na druhej nohe. Prsty mala

také studené, až jej ich skrúcalo. „Prepáč. Zabudla som si rukavice.“ Podala tašku Rhei, ktorá ju uložila pod stôl.

„Čo sa stalo? Nejazdí metro?“

„Výpadok z technických príčin. Musela som ísť pešo.“

„Pešo? Prečo si si nevezala taxík?“

„Pretože všetci ostatní zjavne dostali rovnaký nápad, takže sa nedal zohnať.“ Položila šál na Rhein stôl. „Aká tam panuje nálada?“

„Žalostne málo sviatočná, keďže všetci čakáme, že prídeme o prácu. Dokonca ani vianočné svetre nevyvolávajú úsmev, a to sú niektoré naozaj hrozné. Ellis z účtovníctva má na sebe niečo, čo vyzerá ako pletený vianočný stromček, a svrbí ho to. Dala som mu antihistaminikum.“

„Neprídeme o prácu.“

„To nikdy nevieš,“ spochybnila jej presvedčenie Rhea. „Za posledný mesiac sme stratili dvoch veľkých zákazníkov. Nie síce našou vinou, ale konečný výsledok je rovnaký.“

„Tak ich musíme nahradiť.“

„Obdivujem tvoj optimizmus, ale nechcem si robiť nádeje a potom na nich stroskotať. Mám veľmi rada svoju prácu. V každej spoločnosti sa hovorí ‚sme jedna rodina‘ a zvyčajne sú to prázdne slová, ale tu sa naozaj cítim ako v rodine. No ty sa nemusíš obávať. V tom, čo robíš, si skvelá. Lahko si nájdeš inú prácu.“

Lucy nechcela inú prácu. Chcela túto prácu.

Pomyslela si na šťastné chvíle, ktoré všetci prežívali vo firme. Na smiech. Na neskorú nočnú pizzu, keď pripravovali prezentáciu projektu. Na piatkové posedenia, keď mali čo oslavovať. Na kolegiálnu a priateľskú podporu. Vedela, že nikdy nezabudne na podporu, ktorú jej kolegovia poskytli počas nepochybne najhorších rokov jej života.

A potom tu bol samotný Arnie. Vďačila mu za všetko. Vrátil jej sebadôveru, ktorú z nej vysali v prvom zamestnaní, a bol

jej oporou v najhorších chvíľach. Pracovala preňho šesť rokov a každý deň sa od neho stále učila niečo nové. Mala pocit, že to tak bude vždy, lebo jeho firma bola síce malá, ale čulá a každý bol povzbudzovaný, aby do nej prispel tým najlepším zo seba, bez ohľadu na to, na akej bol úrovni. To by sa jej nestalo, keby prešla do ktorejkoľvek veľkej spoločnosti.

„Vyzerám dobre?“

Rhea natiahla ruku a odhrnula jej prameň vlasov z očí. „Vyzeráš pokojnejšie ako my ostatní. Všetci sme v stave paniky. Maya si práve kúpila prvý byt. A Tedova manželka už čoskoro porodí ich prvé dieťa.“

„Prestaň. Ak mi budeš stále pripomínať, čo všetko je v hre, veľmi rýchlo o ten pokoj prídem.“ Lucy si pritisla dlane na rozhorúčené líca. „Posledný kilometer som už musela bežať. Povedz mi úprimne, nepripomína ti moja tvár paradajku?“

„Má zrelý odtieň.“

„Zelený ako jedlička alebo červený ako Santov kabát?“

„Choď už radšej dnu...“ Rhea ju postrčila a Lucy sa rozbehla k zasadačke.

Všetci už sedeli okolo veľkého stola, len Arnie stál za vrchostolom a mal na sebe ten istý červený sveter, ktorý nosil vždy, keď chcel pôsobiť sviatočne.

Arnie, ktorý tú spoločnosť založil pred vyše tridsiatimi rokmi.

Arnie, ktorý odišiel na Štedrý deň od svojej rodiny, aby bol pri nej v nemocnici, keď jej pred dvoma rokmi zomrela stará mama.

Lucy potisla dvere a tridsať hláv sa otočilo smerom k nej.

„Prepáčte, že idem neskoro.“

„Nič sa nestalo. Ešte sme len začali.“ Arnieho úsmev bol srdečný, ale pod očami sa mu vynímali tmavé kruhy. Situácia bola ťažká pre všetkých, no najmä pre neho. Nečakaný úder do ich

rozpočtu znamenal, že musí urobiť ťažké rozhodnutia. Myšlienka na to mu očividne spôsobovala bezsenné noci.

Lucy ho videla pracovať do polnoci za stolom a pozeráť sa na čísla, akoby ich mohol zmeniť iba silou vôle. Nie div, že bol unavený.

Sadla si na prázdne miesto a snažila sa ignorovať príšernú úzkosť, ktorá ju v tej chvíli pochytila.

„Je to vianočná kampaň.“ Arnie sa vrátil k téme, o ktorej diskutovali, kým ich vyrušila. „Predstavte si jagavé svetlá, vianočné stromčeky, sneh. Chcem fotografie kozubov s plápolajúcimi polenami, luxusne prestreté stoly, sviečky, hrnčeky horúcej čokolády posypané *marshmallows*. A farebné svetielka. Všade farebné svetielka. Výsledné fotky musia byť také slávnostné a príťažlivé, že ľudia, ktorí vyhlasujú, že Vianoce neznášajú, si ich razom obľúbia a najmä nadobudnú pocit, že ich Vianoce nebudú úplné, ak sebe a všetkým, ktorých poznajú, nekúpia...“ Arnie sa zarazil. „Akože sa ten výrobok volá?“

Lucin pohľad sklúzol na škatuľu na stole. „*Fingersnug*, Arnie.“

„*Fingersnug*. Správne.“ Arnie si prehrabol rukou vlasy, až mu odstávali na všetky strany. Bol to jeden z jeho mnohých roztomilých zvykov. „Človek, ktorý im poradil názov produktu, by mal prehodnotiť svoju prácu, ale to nie je náš problém. Naším problémom je, ako z neho urobiť produkt, bez ktorého sa nezaobídu žiadne Vianoce, a to napriek jeho názvu a navzdory nedostatku času na vytvorenie nejakej poriadnej kampane. A to sa chystáme urobiť pomocou sociálnych sietí. Okamžite a úderne. Ukážeme ľuďom, ako vyzerá v teple a pohodlí. Vyskúšal niekto tú prekliatu vec? Lucy, keďže si prišla ako posledná, určite si si ako vždy zabudla vziať rukavice. Mohla by si si teda jeden z tých produktov vyskúšať a opísať nám svoje pocity?“

Lucy poslušne zasunula ruku do *Fingersnugu* a stlačila gombík.

Všetci ju s očakávaním sledovali.

Arnie netrpezlivo zdvihol ruky. „Tak ako? Cítiš to teplo? Zmenilo ti to život?“

Lucy sa cítila deprimovaná a trochu zle, ale ani jeden z tých pocitov nemal nič spoločné s *Fingersnugom*. „Zdá sa, že chvíľu trvá, kým sa to zahreje, Arnie.“

Ted zašomral: „Veď je to vlastne len rukavica.“

„Možno...“ Arnie položil ruky na stôl a naklonil sa dopredu. „No bežecké topánky sú tiež len bežecké topánky, kým nepresvedčíme verejnosť, že práve tento pár im zmení život. Existuje iba málo originálnych výrobkov, sú len originálne kampane.“

Bola to poznámka typická pre neúnavného optimistu Arnieho.

Lucy cítila, ako jej rastie hrča v hrdle. Hoci Arnie mal na starosti toľko vecí, klient bol u neho stále na prvom mieste. Dokonca aj taký malý klient ako tento.

„Zahrieva sa,“ oznámila. „Hádzam mi to vylieči aj omrzliny.“

Arnie vybral ďalšiu rukavicu zo škatule. „Bol by to perfektný darček do vianočnej pančuchy. Už ho vidím, ako zohrieva ruky miliónov ľudí počas mrazivých zimných nocí. Dodáva sa aj v menších veľkostiach? Môžu ho používať deti? Je to bezpečné? Nechceme, aby sa nejakému dieťaťu niečo stalo.“

„Deti ho môžu používať a dodáva sa v rôznych veľkostiach.“

Lucy cítila, ako sa jej prsty postupne zohrievajú. „Tuším mám prvýkrát v živote teplé ruky. Asi sa to stane mojím obľúbeným pomocníkom v boji s chladom.“

„Potrebujeme fotografie, ktoré sa budú páčiť deťom, presnejšie ich rodičom. Zobrazíť činnosti, ktoré rodičia robia s deťmi na Vianoce. Korčuľovanie na ľade, soby... Klient konkrétne spomenul soby,“ zamrmlal a poobzeral sa okolo seba, aby sa inšpiroval. „Čo vlastne robia rodičia s deťmi? Nemám ani potuchy. Kde sa vôbec dá nájsť sob, samozrejme, okrem prednej strany Alisoninho svetra? A čo spraviť, keď nejakého nájdeme? Azda by na ňom niekto mohol jazdiť. Áno! Ten nápad sa mi páči.“ Jeden

z dôvodov, prečo bol Arnie legendou vo svete kreatívnych agentúr, tkvel v tom, že svojej fantázii nekládol žiadne medze. Niekedy ten prístup viedol k veľkolepému úspechu, ale inokedy...

Všetci prítomní si mlčky vymenili pohľady. Niekoľkí sa nervózne zahniezdili na stoličkách a kradmo sa pozreli na Lucy.

Lucy hľadela priamo na Arnioho. „Myslím si, že použiť soby je inšpiratívny nápad. Dáva nám potenciál na kreatívne zábery. Napríklad dieťaťa, ktoré stojí vedľa soba a v náručí drží hromadu pekne zabalených balíčkov. Pritom treba zachytiť úžas v jeho tvári, zálahu snehu, teplé prsty...“ Lucy sa dala unášať myšlienkami. „Inšpiratívne vianočné fotografie. Niečo v tom štýle.“

„Nemal by na tom sobovi niekto jazdiť?“

Nezaváhala, keď ten nápad odmietla: „Nie, Arnie, nemyslím si.“

„Prečo nie? Santa to robí.“

„Santa je zvláštny prípad. A väčšinou sedí na saniach.“ *Vážne sa o tom rozprávali?* zapochybovala.

Nastala chvíľa nepríjemného ticha, no potom sa Arnie zasmiel a napätie v miestnosti povolilo.

„Správne. No buď kreatívna...“ Arnie mávol rukou. „Použi čokoľvek, čo podľa teba dodá tým fotkám extra slávnostný nádych, Lucy. Nebudem ti hovoriť, aby si na mňa urobila dojem, pretože ty ho urobíš vždy.“

„Chceš, aby som si zobrala tú zákazku?“ Lucy sa poobzerala po miestnosti. Na stretnutí bolo ďalších dvadsaťdeväť ľudí. „Hádam by mal niekto iný.“

„Nie. Chcem, aby si sa toho ujala ty. Získať vplyvných ľudí na svoju stranu v takej neskorej fáze bude takmer nemožné a ty dokážeš aj nemožné.“ Pošúchal si hruď a Lucy sa zmocnili nejasné obavy.

„Je ti dobre, Arnie?“

„Nie najlepšie. Včera som bol na večeri s jedným z našich konkurentov Martinom Cooperom, generálnym riaditeľom spoločnosti Fitzwilliam Cooper. Chválil sa, že má priveľa práce, čo mi stačilo na to, aby ma pochytili zažívacie ťažkosti. Alebo to možno spôsobilo príliš pikantné jahňacie, ktoré som si dal. Pikantné jedlá nemám rád.“ Prestal si trieť hruď a zamračil sa. „Vieš, že mal tú drzosť spýtať sa, či mu môžem dať tvoj zoznam kontaktov, Lucy? Povedal som mu, že by mu to nepomohlo, lebo práve tvoje vzťahy s tými kontaktmi dodávajú našej práci to správne kúzlo. Funguje to najmä vďaka tebe. Dokážeš ľudí presvedčiť, aby robili veci, ktoré nechcú a navyše na ne nemajú čas.“

Lucy sa rozhodla nespomenúť skutočnosť, že ju náborový pracovník z Fitzwilliam Cooper za posledný mesiac dvakrát oslovil, aby prešla do ich firmy. Považovala za rozumné zmeniť tému: „Nájsť soba uprostred Londýna by mohol byť problém...“

„Vo Fínsku a v Nórsku soby sú, ale na to nemáme čas ani rozpočet. Počkať!“ Arnie zdvihol ruku. „Škótsko! V Škótsku žijú soby. Nedávno som o tom čítal. Poprosím Rheu, aby ten článok vyhládala a poslala ti ho. Škótsko. Perfektné! Mám rád túto prácu. Máte ju radi aj vy?“

Všetci sa nervózne usmiali, lebo takmer bez výnimky mali tú prácu úprimne radi, ale nevedeli, ako dlho ju ešte budú môcť robiť.

Lucy sa sústredila na bezprostrednejší problém. Ako má do svojho rozvrhu vtesnať výlet do Škótska? „Do Vianoc zostávajú už len dva týždne, Arnie,“ upozornila ho.

„A vieš, čo vždy hovorím. Nič...“ Priložil si ruku k uchu a čakal.

„... tak človeka neskoncentruje ako uzávierka termínu,“ zborovo zahučali všetci jeho zamestnanci a on sa rozžiaril ako dirigent, ktorého orchester práve predviedol virtuózný výkon.

„Presne tak. Ty to zvládneš, Lucy, viem, že áno. To ty sem vždy vtrhneš, aby si zachránila situáciu, a exceluješ najmä pri vianočných témach.“ Arnie mávol rukou, akoby jej práve daroval niečo výnimočné. „Tá práca je tvoja. Vyber si svoj tím.“

Lucy sa pokúsila o chabý úsmev. Arnieho nadšenie a srdečnosť vždy každého pohltili. Nedalo sa mu povedať nie, aj keby človek veľmi chcel.

A čo by mu vlastne mala povedať? *Vianoce už nie sú moja parketa?* Nie, to nemohla urobiť. Spočiatku, keď bol jej smútok ešte boľavý, usilovala sa s tým postojom bojovať. Ale čas pokročil a ona nemohla byť stále nešťastná, bez ohľadu na to, aké ťažké bolo pre ňu toto ročné obdobie. Potrebovala sa dať dokopy, no ešte neprišla na to, ako to urobiť. Boli dni, keď mala pocit, že sa vôbec nikam neposunula.

Jej prioritou však bola práve teraz táto firma, čo znamenalo, že bude musieť ísť do Škótska. Ibaže by našla soby bližšie k domovu. Zoologická záhrada? Hádám by vedela presvedčiť klienta, aby soby vymenil za lamy. Alpaky? Veľké ovce? Myšlienky jej blúdili, až kým niekomu nezazvonil telefón.

Ted v panike vyskočil na nohy, pritom zhodil papiere zo stola. Pozrel sa na displej svojho mobilu a zbledol. „Je to tu! Už to ide. Teda to dieťa. Dieťa prichádza. Moje dieťa. Naše dieťa. Musím ísť do nemocnice. Hneď teraz.“ Pustil telefón na zem, zohol sa poň a udrel si hlavu o stôl.

Lucy vykrikla: „Och, Ted!“

„Nič sa nestalo,“ povedal, pošúchal si čelo a hlúpo sa usmial. „Budem otcom.“

Maya sa zasmiala. „To sme už pochopili, Ted. Gratulujeme.“

„Sophie ma potrebuje. Ja...“ Tedovi opäť spadol mobil, ale tentoraz sa zohla Alison, aby ho zdvihla.

„Dýchaj, Ted.“

„Áno. Dobrá rada. Dýchať. Veľa sme to cvičili. Samozrejme, predovšetkým Sophie, tá to bude potrebovať, ale nie je dôvod, prečo by som to nemohol robiť aj ja.“ Ted si posunul okuliare späť na nos a vrhol na Arnieho ospravedlňujúci pohľad. „Ja...“

„Chod!“ Arnie mávol rukou k dverám. „A informuj nás.“

Ted pôsobil rozpoltene. „Ale toto je dôležité stretnutie a...“

„Rodina je vždy na prvom mieste.“ Arnieho hlas bol nekompromisný. „Chod' a buď oporou Sophie. A zavolaj nám, keď budeš mať novinky.“

Ted vybehol z miestnosti, ale o chvíľu sa vrátil po kabát a potom sa vrátil ešte raz, pretože si zabudol tašku s notebookom.

„A ešte niečo,“ vyhlásil, keď sa zadychčaný zastavil vo dverách. „Dnes mi sem príde vlaková súprava. Môže niekto prevziať zásielku?“

Maya zdvihla svoje dokonale upravené obočie. „Vlaková súprava?“

„Áno. Je to vianočný darček pre môjho syna.“ Hlas sa mu zlomil a Arnie obišiel stôl, aby mu položil ruku na plece.

„Vlaková súprava je krásny darček. Zásielku prevezmeme. Teraz choď. Popros Rheu, aby ti zavolala taxík. Musíš sa čo najrýchlejšie dostať do nemocnice.“

„Áno. Ďakujem.“ Ted vybehol zo zasadačky a cestou naražil do zárubne dverí.

Maya sa už zvíjala od smiechu. „Nemôžu mu dať nejaké sedatíva? A naozaj bude taxík rýchlejší ako metro?“

„Bude to rýchlejšie, ako keď sa dopletený Ted niekde stratí,“ konštatoval Arnie. „Taxík ho privezie až k vchodu do pôrodnice, dúfajme, že v celku a so všetkým, čo má pri sebe.“

„Vlaková súprava?“ zaškeril sa stážista Ryan. „Vie, že to dieťa sa ešte nemôže hrať s vláčikmi, však?“

„Povedal by som, že s vlakovou súpravou sa tieto sviatky bude hrať Ted,“ zasmial sa Arnie. „No teraz by sme sa mali vrátiť k práci. Kde sme to skončili? *Fingersnug*. Lucy, ideš do toho?“

„Idem do toho, Arnie.“ Určite vymyslí spôsob, ako ten produkt ukázať v čo najpríťažlivejšej podobe. Na poslednú chvíľu pripraví vianočnú kampaň. Odniekiaľ zoženie soby. Využije láskavosti, ktoré jej dlhuje zopár ľudí, vysoko profilových tvorcov obsahu internetových stránok a angažovaných sledovateľov, s ktorými už predtým spolupracovala. Nájde spôsob, ako to všetko zvládnuť, a bude sa snažiť nemyslieť na to, že jej práca je občas absurdná.

Arnie si odkašľal a Lucy sa naňho pozrela.

Z jeho výrazu tváre bolo zrejmé, že sa dostali k bodu stretnutia, ktorého sa všetci obávali.

„A teraz tá ťažšia časť. Všetci viete, že sme minulý mesiac prišli o dvoch veľkých klientov. Nie našou vinou. Jedna spoločnosť znižuje stavy, pretože v poslednom čase stratila veľa zákaziek, a druhá znižuje náklady, preto sa rozhodla pre niekoho lacnejšieho. Pokúšal som sa ich presvedčiť, že dostanú len to, za čo si zaplatia, ale nepočúvali ma. Je to pre nás značná rana,“ vzdychol si. „Nebudem sa tváriť, že je to inak.“

„Len nám to povedz na rovinu, Arnie. Už si sa rozhodol, koho prepustíš?“ Maya, vždy priama, vyslovila nahlas to, čo všetkých zaujímalo.

„Nechcem nikoho prepustiť.“ Nervózne si vydýchol. „A nielen preto, že ste zábavná partia ľudí, ak nie ste práve otravní.“

Všetci sa pokúsili o úsmev. „Vďaka, Arnie.“

„Pravda je, že na to, aby sme oslovili klientov, potrebujeme mať v tíme schopných ľudí. Aby sme získavali nové zákazky, potrebujeme ich tiež. Ale musím týchto ľudí aj zaplatiť, a ak čoskoro neprinesieme do našej firmy niečo významné, budeme mať problémy.“ Oprel sa rukami o stôl a chvíľu mlčal. „Nikdy som vám neklamal

a nezačnem s tým ani teraz. Toto je najťažšie obdobie, akému sme čelili, odkedy som pred tridsiatimi rokmi založil túto spoločnosť, ale nie je všetko stratené. Mám niekoľko nových obchodných príležitostí a budem ich osobne sledovať. A je tu ešte niečo, čo sa chystáme vyskúšať. Je to trochu špekulatívne, ale stojí to za pokus. Je to dôležité. A ak sa nám to podarí, bude to v pohode.“

Ale čo ak to nebude v pohode?

Lucy myslela na Teda a jeho dieťa. Myslela na Mayu a jej nový byt aj na to, ako sa bála vziať na seba zodpovednosť za hypotéku. Myslela na seba, na to, ako veľmi má rada túto prácu a ako veľmi ju potrebuje robiť aj naďalej. V prvých dňoch po strate starej mamy bola práca jediný dôvod, prečo ráno vstávala z postele. Práca bola pre ňu zdrojom finančnej aj emocionálnej istoty.

Bola to najdôležitejšia vec v jej živote.

Cítila, ako jej zviera prsia.

Ďalšie zmeny by už nezvládla. Ďalšiu stratu by neprežila.

Hľadela cez okno zasadačky a prinútila sa pokojne dýchať. Zo svojho miesta na dvadsiatom poschodí mala priam letecký výhľad na Londýn. Videla kupolu Katedrály svätého Pavla a rieku Temžu, ktorá sa vinula popod Tower Bridge. Tri červené londýnske autobusy si razili cestu dopravou a ľudia sa premávali, hlavy sklonené k telefónom, stále sa niekam ponáhľali.

V hrdle ju tlačila akási hrča.

Ak by musela opustiť spoločnosť, znamenalo by to sťahovanie?

Nechcela sa sťahovať. Vychovala ju tu stará mama, ktorá na Londýne zbožňovala všetko a rada sa o jeho krásy a históriu delila so svojou vnučkou.

Vidíš to, Lucy? Pudding Lane, kde v roku 1666 vypukol Veľký požiar Londýna.

Navštívili Tower of London, jej obľúbené miesto. Prechádzali sa po parkoch ruka v ruke, robili si pikniky na vlhkej tráve,

kírmili kačice, veslovali na loďke po Serpentine. Jej každoročným vianočným zážitkom bola návšteva Kráľovskej opery, kde si pozreli predstavenie *Luskáčik*. Každá ulica a každá pamiatka, slávna aj menej slávna, bola poprepletaná spomienkami na starú mamu.

Milovala Londýn. Patrila sem. Niekedy mala pocit, akoby ju mesto objalo okolo krku, tak ako ju objala stará mama v prvých dňoch po smrti jej rodičov.

Toto ročné obdobie bolo osobitne náročné. Cez Vianoce nebolo možné nemyslieť na starú mamu. Nebolo možné netúžiť po jednom dni strávenom s ňou, prechádzať sa mestom, pozerať sa na trblietavé výklady a potom popíjať horúcu čokoládu v teplej kaviarni. Rozprávali sa o všetkom. Nebola jediná vec, ktorú by Lucy pred starou mamou zatajila, a to jej hrozne chýbalo. A tiež to, že sa nemôže s nikým slobodne rozprávať bez obáv, že je na príťaž.

Bezpodmienečná láska. Láska, na ktorú sa dalo spoľahnúť. Po tej túžila, ale tento dar jej bol odňatý, takže sa cítila prázdna a osamelá.

Sedela, zúbožená spomienkami, no potom zazrela Arnieho tvár a pocítila vinu za to, že myslí iba na seba, keď on prežíva peklo. To on si robil starosti o budúcnosť ich všetkých.

Musia získať nejakú obrovskú zákazku, jednoducho musia. Arnie stále rozprával. „Začnime tým, že budeme vnímať pozitíva. Využívame silu sociálnych sietí a meníme spôsob, akým značky oslovujú svojich zákazníkov. Sme odborníci na *influencer marketing*. Meníme zvyky spotrebiteľov...“

Lucy si urobila niekoľko poznámok do bloku. Za necelú minútu mala zoznam asi desiatich ľudí, ktorým by mohla zavolať a ktorí by jej vedeli pomôcť s *Fingersnugom*. Takých, s ktorými si vybudovala vzťah a ktorí jej veľmi radi odplatia láskavosť s vedomím, že sa im to v budúcnosti zíde.

„Zvyšujeme svoju prestíž. A v tejto súvislosti osobitne ďakujem Lucy, nášmu dievčaťu z obálky.“ Arnie ukázal na najnovšie vydanie lesklého marketingového časopisu ležiaceho na stole. „Tvár moderného marketingu. Dobre vyzeráš, Lucy. Skvelý rozhovor. Výborná reklama pre spoločnosť. Ak ten článok niekto z vás ešte nečítal, mal by. Lucy, sme na teba hrdí a pre vás ostatných, nech je toho viac. Nech si nás všimnú.“

Ozvalo sa zborové „Do toho, Lucy!“ a niekoľko rúk zatlieskalo.

Lucy sa rozpačito usmiala a pozrela sa na obálku časopisu. Sotva spoznávala svoj vlastný obraz. Pred fotením strávila hodinu v kaderníctve a líčení, takže sa cítila, ako keby sa na seba vôbec nepodobala. Na druhej strane, cítiť sa nepodobná sama sebe nebolo zlé. Lucy na fotografii vyzerala, akoby mala svoj život usporiadaný. Lucy na fotke nestála ráno pred zrkadlom v kúpeľni v záchvate paniky a nebála sa, že sa niekde zrúti a stratí na verejnosti kontrolu sama nad sebou. Nestála tam so strachom, že jej emócie sú tikajúca časovaná bomba, pripravená vybuchnúť. Úzkosť ju trápila odvtedy, čo prišla o starú mamu. Mala pocit, že stojí nad priepasťou, že sa pohybuje životom bez záchrannej siete.

Vianoce kloпали na dvere, a ak existoval čas, ktorý zdôrazňoval absenciu rodiny, tak to bolo práve teraz. Najhoršie na tom bolo, že Vianoce vždy zbožňovala. Bolo to jej absolútne najobľúbenejšie obdobie v roku až do tých hrozných Vianoc pred dvoch rokov, keď strávila Štedrý večer a Prvý sviatok vianočný bdením pri starej maminej nemocničnej posteli. Teraz už Vianoce nepredstavovali vôňu jedličky ani počúvanie kolied v teplej deke. Teraz to boli pípajúce prístroje, lekári s vážnymi tvármi a starej mamina krehká, modrastá ruka v jej dlaniach. Vraceli jej, že starú mamu postihla ťažká mŕtvica, ale vydržala až do 31. decembra, kým ju nakoniec opustila, aby čelila novému roku a všetkým ostatným rokom, čo ju čakajú, bez osoby, ktorú najviac milovala. Tej, ktorá na seba vzala úlohu rodiča aj

starého rodiča. Jediného človeka, ktorý ju poznal a bezvýhradne miloval.

Vlani sa prinútila osláviť Vianoce, hoci možno osláviť nebolo to správne slovo. Kúpila si stromček a ozdobila ho všetkými ozdobami, ktoré so starou mamou za tie roky nazbierali. *Robím to sama, stará mama. Bola by si na mňa hrdá.* Bolo to však ťažké, emocionálny ekvivalent maratónu do kopca naboso. Vianoce vždy boli čarovným obdobím, no teraz sa to kúzlo vytratilo a ona nevedela, ako ho získať späť. Pravda bola taká, že sa Vianoc bála, a keby mala na výber, zrušila by ich.

Panika stúpala a zatínala jej pazúry do kože.

„V tejto situácii vás chcem všetkých vyzvať k tým najneuveriteľnejším výkonom!“ zvolal Arnie. „Verím na zázraky? Možno áno, pretože mám záľusk na jednu z najväčších výhier. Konkrétne na jeden nový obchod, ktorý by vyriešil všetky naše problémy. Najväčšiu rybu v rybníku. Uhádnete, kto to je?“ S očakávaním v očiach sa rozhlíadal okolo seba. „Predstavte si značky športového oblečenia. Predstavte si fitness a posilňovne.“

A teraz mala Lucy úplne nový dôvod na paniku.

Nie šport. Čokoľvek, len nie to. Z posilňovní ju chytala úzkosť a nemala dôvod nosiť športové oblečenie. Jej cvičebný režim spočíval v tom, že sa prehánala po Londýne, stretávala sa s klientmi a influencermi a hľadala nové zaujímavé miesta, ktoré by mohla zahrnúť do svojich vizuálnych kampaní.

So želaním, aby tam bol Ted, pretože ten by sa toho hneď chytil, si v duchu snažila spomenúť na veľké značky a vyradovávala tie, o ktorých vedela, že už majú podpísanú zmluvu v iných agentúrach.

Jedna z nich vyčnievala z radu.

„Hovoríš o Miller Active? Generálnym riaditeľom je Ross Miller.“

„Ty ho poznáš?“

„Len z počutia. Jeho rodina vlastní Glen Shortbread.“ Stará mama opisovala ich maslové sušienky ako pohladenie po duši v plechovke a bola to jej obľúbená vianočná pochúťka.

„Glen Shortbread sú tie sušienky v peknej plechovke?“ Maya obžúvala koniec pera. „Tej, ktorej obrázok sa rok čo rok mení? Minulý rok to boli zasnežené hory a jazero. Veľmi mi chutia. Sú fantastické. Každý rok ich kupujem mame. Už len pri pohľade na ne sa cítim vianočne.“

„To sú ony.“ Lucy si nechala v byte tri prázdne plechovky, hoci na ne nemala miesto. Nemohla zniesť predstavu, že by ich vyhodila, a tak ich používala ako úložný priestor. Dve boli plné starých fotografií a v tretej sa nachádzali listy, ktoré jej stará mama písala počas prvého ročníka na vysokej škole, keď sa jej cnelo za domovom a mala chuť to vzdať.

„Ten istý Miller, iný biznis.“ Arnie si znova pošúchal hruď. „Syn Ross sa vydal inou cestou.“

„Rebel Ross,“ zašomrala si Lucy popod nos, no Arnie sa na ňu zahľadel s otázkou v očiach. „Čítala som článok, zdá sa mi, že minulý rok. Mal názov *Rebel Ross*. Stálo v ňom, že bol prvou generáciou, ktorá sa nepridala k rodinného podniku. Chcel podnikáť na vlastnú päsť. To značí, že on a jeho otec sú ako dva jelene, ktoré bojujú o svoje teritórium, hoci vzhľadom na to, ako sa Miller Active rozrástol, predpokladám, že sa už osvedčil. V článku veľa písali aj o jeho rodine. O *nanne*, už si nepamätám jej meno... Žeby Jane? Nie, bola to Jean. O otcovi Douglasovi, ktorý stále stojí na čele spoločnosti Glen Shortbread. O matke Glende, ktorá sa čiastočne podieľala na podnikaní, hoci nie som si istá, či je to ešte tak. Ross je najstarší z ich troch detí, Alice je lekárka a ešte majú Clemmie, ale tá neviem, čo robí.“

Maya na ňu s úžasom hľadela. „Ako si to všetko môžeš pamätať?“